

ninger endogsaa er bleven mindre end den private Ret, og jeg skal da straks gøre opmærksom paa, at det er noget, som Koncipisterne af dette Lovforslag meget vel have været opmærksomme paa. Men saaledes som Forholdene ere i Øjeblikket, betænke vi os ikke paa at give den private en større Magt til Anholdelse for Forbrudelser, end vi lægge i Politibetjentenes Haand, fordi vi tro, at der hos den private findes større Ansvarfølelse, end der i Øjeblikket findes hos det udøvende Polit i Danmark. Skulde Tiderne forandre sig saaledes, at vi tør betro Politiet samme Myndighed som enhver anden dansk Mand, kan det være tilbøieligt at udvide Politiets Myndighed. Dernæst indeholder Lovforslaget den, som man skulde synes selvsølgelige Regler, at der ikke maa findes anden Magtansvendelse Sted end den, der er ligefrem nødvendig for at iværksætte Anholdelse; at den anholdte skal behandles med al mulig Staaelse, og at man har Lov til at fratage ham Genstande, som kunne benyttes til Vold eller Undvigelse, som Regel altsaa faretruende Vaaben eller den Slags Ting, men kun har Lov til personlig Ransagning, naar der er stellig Grund til at formode, at den anholdte har saadanne Genstande hos sig. I de almindelige Tilfælde, hvor Folk anholdes, som det saa tit sker, i ganske fredelige Tider, under fredelige eller nogenlunde fredelige Sysler her paa Gaderne, skulle de være fri for denne samøse Ransagning paa Person, som man i øvrigt hverken i Arrestreglementet eller noget andet Sted har Hjemmel til at udøve i det Omfang, som vi se Politiet udøve det nu til Dags. Der vil rimeligvis blive spæret fra den højterede Justitsministers eller fra anden Side, at Politiet ikke overstrider sin Kompetence i denne Retning, idet der vil blive peget hen til, at vedkommende giver sit Samtykke dertil. Jeg skal straks imødegaa vedkommende, der maatte komme med en saadan Bemærkning, derhen, at jeg har læst saa mange Hundrede af den Slags Rapporter, at jeg saa godt kender det, at vedkommende Politibetjent føjer til: „Indbragte undersøges med Tilladelse paa Person“, hvori saa skal ligge, at han ikke har noget imod Ransagningen, og saa ransager man ham paa den mest utilbørlige Maade, fuldstændig i Strid med alle Regler og i hvert Fald uden nogen som helst Hjemmel eller Nødvendighed. Det ville vi have undgaet, vi ville have bestemte Regler derfor, og derfor have vi sat denne Bestemmelse ind i Lovens Paragrafferne 5, 6 og 7 i Loven indeholde en Udformning af Grundlovens Bestemmelse i § 80 om, at den anholdte skal stilles for en Dommer inden 24 Timer, og at Kendelse

skal affiges inden 3 Gange 24 Timer efter det Retsmøde, hvor han første Gang er fremstillet for Dommeren. Hvis han er anholdt af en privat Person, skal han straks bringes for Politiet, og Politiet skal besørge ham til Dommeren. Vi have der søgt at fiksere de Regler, som vi egentlig mene allerede nu ere bestaaende, men som ikke ere saa bestemt formulerede i den bestaaende Lovgivning, som det kunde ønskes. Bestemmelserne om, at Dommeren skal affige sin Kendelse, og hvad dermed staaer i Forbindelse, ere, som jeg sagde, en videre Udformning af Grundlovens § 80. De indeholde ikke noget væsentligt nyt, undtagen at den anholdte skal paa ethvert Punkt af Sagen gennem Meddelelse af Udskrift af de Kendelser, som affiges af Dommeren, holdes å jour med, hvad det er han mistænkes for, hvorpaa Mistanken støttes, og hvorledes de Kendelser lyde, som affiges over ham.

Det næste Kapitel af Lovforslaget handler om Baretægtsfængsling, og der have vi som Regel, og det en Regel uden Undtagelse, sagt, at den mistænkte ikke kan belægges med Baretægtsfængsling uden efter en Fængslingskendelse. Det er allerede nu saaledes efter Grundloven, det er ikke noget nyt, men medens vi i den nu bestaaende Ret ikke have nogen bestemt Regel for, i hvilke Tilfælde en Mand kan fængsles, men det synes at fremgaa af Love — f. Eks. af Loven om Kjøbenhavns Kriminal- og Politiet af 1845 —, at Dommeren kan have en Slags Bemyndigelse — der er i hvert Fald antydet en saadan — til at anvende de Midler, han maatte anse for formaalstjenlige eller nødvendige til Sagens Oplysning, medens der altsaa synes at være Hjemmel ogsaa for Dommere til den vidtstrakte Brug, der nu til Dags gøres af Baretægtsarrest, har det været os Forslagsstillere meget magtpaaliggende, at der herefter bliver angivet de ganske bestemte, indskrænkede Tilfælde, i hvilke en Mand kan belægges med Baretægtsarrest, og saaledes, at der dog i stort Omfang i Stedet for Baretægtsarrest kan substituere Sikkerhed eller Bevogtning i Hjemmet eller paa anden Maade træffes Forholdsregler, hvorved det samme Maal kan naas som ved Baretægtsarrest. Vi ville have bestemte Regler herom; thi naar vi lade en Dør staa aaben ved enten at bruge ubestemte Udtryk eller ved at nævne en Hensigt med Baretægtsarresten, f. Eks. en saadan Hensigt som den, at den mistænkte ikke maa være paa fri Fod for ikke at lægge Hindringer i Vejen for Undersøgelsens fremtidige Gang, se vi, at dermed vil enhver Dommer kunne affige Fængslingsdekret over enhver tiltalt omtrent